

Elämää Lippstadtissa ja Evans Headissa

Järki laajensi tänä kesänä reviiriään Järvenpään ja jopa koko Suomen ulkopuolelle – nimittäin Saksaan ja Australiaan asti. Viime vuoden toimittajat Julie Paukkunen ja Anniina Lantela ansaitsivat itselleen Järjen virallisten kirjeenvaihtajien tittelin lähtemällä vuodeksi vaihtoon suureen maailmaan. He tulevat raportoimaan vaihto-oppilasvuoden iloista, suruista ja kulttuurillisista eroista säännöllisesti koko vuoden ajan.

Moikka Järjen kirjeenvaihtaja! Missä olet vaihdossa ja miksi juuri siellä?

Julie: Hallo! Vietän parhaillaan vaihtovuottani Saksassa, vanhassa hansakaupungissa nimeltä Lippstadt. Saksa valikoitui kohteekseni sen ainutlaatuisen kulttuurin ja hyödyllisen kielen takia. Myös aikaisemmat vierailuni ja isoveljen positiiviset kokemukset Saksa-vaihtarina olosta saivat minut vakuuttuneiksi maan annista.

[pullquote-right]"Kuka nyt ei haluaisi asua jatkuvassa kesässä, mennä surffaamaan koulun jälkeen ja rakastua pitkätukkaisiin poikiin?"[/pullquote-right]

Anniina: Hei! Olen vaihdossa Evans Headissa Australian länsirannikolla. Valitsin Australian kohdemaakseni siksi, että muuten tänne ei varmaan tulisi lähdettyä pitkän välimatkan takia. Australiaan muuttaminen on myös ollut pitkään haaveenani, sillä kuka nyt ei haluaisi asua jatkuvassa kesässä, mennä surffaamaan koulun jälkeen ja rakastua pitkätukkaisiin poikiin?

Millaisia tunteita koit ennen lähtöä?

Julie: Ennen lähtöä olin todella innostunut ja malttamaton aloittamaan vaihtovuoteni. Viimeinen kuukausi Suomessa kului paikasta toiseen juostessa ja kavereita nähdessä, joten aikaa

jännittämiselle ei juurikaan löytynyt. Lähdön koittaessa fiilikseni olivat edelleen innostuneet, joskin luonnollisesti myös hieman haikeat perheelle ja ystäville hyvästejä jättäessä. Lentokoneessa en lakannut hymyilemästä, kun tajusin minne olinkaan vihdoinkin matkalla.

Anniina: Lähtöni Australiaan tuli aika yllättäen, koska sain peruutuspaikan. Olin todella innoissani! Viimeiset viikot vietin perheen kanssa lomaillessa ja kavereita hyvästellen. Vähän ehkä pelotti se, unohtavako he minut kokonaan tulevan vuoden aikana, mutta toisaalta juuri heidän kannustamana uskalsin lähteä vaihtoon. Lähtöpäivänä itketti kamalasti, koska jouduin jättämään kaikki rakkaat Suomeen, mutta toisaalta olin ihan älyttömän innoissani.

Lippu lähti tietenkin mukaan. Kuva: Julie Paukkunen

Mitä odotuksia tai ennakkoluuloja sinulla oli kohdemaatasi kohtaan?

Julie: Erityisiä odotuksia Saksaa kohtaan minulla ei juuri ollut. Yleisesti vaihtovuodeltani odotin uusia ystäviä, kokemuksia ja kielitaitoa. Olin kuitenkin vakuuttunut että vuodestani tulisi unohtumaton, missä tahansa päin maailmaa sen tulisinkaan viettämään. Saksaa miettiessä mieleeni tulivat ensimmäiseksi varmaankin bratwurstit, olut, jalkapallo, ristikkotalot ja useat automerkit.

Anniina: Perusoletukseni Australiasta oli se, että kaikki harrastavat surffausta ja asuvat rannalla, ihmiset ovat mukavia ja että joka puskassa on tappava käärme tai hämähäkki. No, jotkin näistä oletuksista osoittautuivat vääriksi! Tytöt eivät surffaa juuri ollenkaan, mutta lähes kaikki pojat kyllä. Suurin osa paikallisista (jotka todella ovat mukavia) asuu noin tunnin ajomatkan päässä rannasta. Ja olen nähnyt täällä vain yhden käärmen ja hämähäkin, joten pelkoni osoittautuivat turhiksi. Täällä on todella "laid-back" meno.

Kerro isäntäperheestäsi ja koulustasi. Oletko saanut uusia kavereita?

Julie: Asun vaihtovuoteni aikana kahdessa eri perheessä. Nykyisessä perheessäni on äidin ja isän lisäksi 17-vuotias tyttö, joka suoritti oman vaihtovuotensa pari vuotta sitten Perussa. Minun lisäkseni perheessämme asuu myös toinen vaihtopuolilainen, joka on kotoisin Kaliforniasta. Koulua käyn vajaan kilometrin päässä kodistani, Europaschule Ostendorf Gymnasiumissa. Hieman alle tuhannen oppilaan koulussamme on ikäskaalakin melko kattava, nuorimmat oppilaat ovat 9-vuotiaita ja vanhimmat kaksikymmenkesäisiä.

[pullquote-left]"Puhun kavereideni kanssa vain saksaa!"[/pullquote-left]

Kavereita olen saanut paljon ja olen ollut positiivisesti yllättyneet kaikkien avoimuudesta ja kiinnostuksesta minua kohtaan. Puhun kavereideni kanssa vain saksaa!

Anniina: Evans Head on pieni rauhallinen rantakaupunki, jossa on noin 5000 asukasta. Isäntäperheeni, johon kuuluvat äiti, isä ja 19-vuotias isosisko, on mahtava. Asumme käytännössä rannalla, koska sinne kävelee vain pari minuuttia ja öisin aallot humisevat niin lujaa, etten meinaa saada unta. Evans Head River School puolestaan on noin 600 oppilaan koulu, jossa opiskelen lakioppia, draamaa ja liikuntatieteitä. Oppiaineissa aussit ovat meitä suomalaisia vähän jäljessä, mutta se ei haittaa – saan ottaa rennosti,

kun asiat ovat tuttuja.

Olen saanut monia uusia kavereita, mistä olen todella onnellinen! Oman vuosiluokkani tytöt ovat hyviä ystäviäni. Vietämme joka viikonloppu aikaa rannalla, kahvilla, leffassa tai juhlimassa. Host-siskostani on myös tullut minulle tärkeä, sillä sain vihdoin aina toivomani isosiskon.

Evans Headin maisemia. Kuva:
Anniina Lantela

Miten olet sopeutunut vieraaseen maahan? Miltä nyt tuntuu?

Julie: Kaiken kaikkiaan olen sopeutunut uuteen elämäni todella nopeasti ja vaivattomasti. Viihdyn täällä loistavasti ja tunnen olevani kotona. Tällä hetkellä on tosin hieman nälkä, joten taidan mennä laittamaan makkarat grilliin. Tschüss!

Anniina: Olen sopeutunut niin hyvin, että välillä mietin, synnyinkö ihan väärään maahan. Totta kai minulla on ikävä perhettä ja kavereita Suomessa, mutta kertaakaan ei ole tehnyt mieli lähteä kotiin. Joskus kaipaen terveellistä ruokaa Suomesta, kuten ruisleipää ja kalakeittoa – pakko myöntää, että en ole koskaan syönyt niin paljon ranskalaisia koko elämäni aikana kuin täällä olen kahdessa kuukaudessa. Mutta fiilikset ovat edelleen loistavat, ja se tuskin tulee muuttamaan koko vuoden aikana. Täällä alkaa kohta kesä, joten hajotkaa te siellä pakkaseen!